

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.802 van 17 april 2000
in de zaak A. 85.097/VII-18.685.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VAN DEN BROECKE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bosnische nationaliteit, op 29 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 30 april 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN DEN BROECKE, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Bosnische nationaliteit en minderjarig, komt in België binnen op 20 december 1994 en verklaart zich op 17 november 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Servo-Kroatisch, met behulp van een tolk.

1.2. Verzoeker woont samen met Y. A., die eveneens nog minderjarig is, met wie hij een kind heeft. Hij vergezelt zijn ouders op hun vlucht nadat zij in 1992 verdreven zijn en via Servië met het hele gezin naar Duitsland zijn gevlucht om daar asiel aan te

vragen. Toen twee van zijn zussen daar problemen kregen is de familie verder gevlucht naar België en heeft de hele familie hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag van de ouders wordt uiteindelijk afgewezen, waarna zij een tweede asielaanvraag indienen op 21 april 1998. Op 26 mei 1998 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring ten aanzien van de ouders van verzoeker. Verzoeker dient daarop een eigen asielaanvraag in.

1.3. Op 7 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 1999 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-Kroatische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Vandenbroecke.

Betrokkene beweert moslim uit Bosnië te zijn. In 1992 zou iedereen die niet-Servisch was door in het zwart geklede mannen uit Bijeljina verjaagd zijn. Ook betrokkene zou met zijn ouders verdreven zijn. Via Servië zou hij met zijn ouders, broers en zussen naar Duitsland gereisd zijn, waar ze asiel zouden gevraagd hebben. Na ongeveer anderhalf jaar zouden twee van zijn zussen problemen hebben gehad met enkele jongens, die nadat de politie was tussengekomen, de familie bedreigden. Hierop zou betrokkenes vader, H. A. besloten hebben Duitsland te verlaten en naar België te komen, waar hij voor het hele gezin een asielaanvraag indiende op 21 december 1994. Betrokkene, toen elf jaar, werd ingeschreven op de bijlage 26 van zijn moeder. Na een eerste onontvankelijkheidsbeslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 december 1994, werd in dringend beroep door het Commissariaat-generaal een

beslissing tot verder onderzoek genomen op 30 augustus 1995. Ten gronde echter werd een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen wegens het afleggen van tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen. In beroep bij de Vaste Beroepscommissie werd eveneens een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen op 9 juni 1997. Op 21 april 1998 vroegen betrokkene's ouders voor een tweede keer asiel in België. Betrokkene werd toen weer ingeschreven op de bijlage 26 van zijn moeder. Op 26 mei 1998 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken echter een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring genomen. Uit betrokkene's verklaringen blijkt dat na de eerste asielaanvraag van zijn ouders de familie in België gebleven zou zijn. Anderhalf tot twee jaar geleden zou hij zijn huidige partner, A. Y., tegengekomen zijn in België, en traditioneel gehuwd zijn. Zijn partner zou tot in 1997 in Bijeljina gewoond hebben en dan pas Bosnië verlaten hebben richting België. Op 11 oktober 1998 werd hun zoon Mohammed geboren. Om de situatie van het kind te regulariseren vroeg betrokkene met zijn partner in België asiel op 17 november 1998. Betrokkene zou niet terug willen gaan naar Bosnië omdat hij in de Federatie niets bezit en in de Servische Republiek vreest direct opgesloten te worden.

Er kan op gewezen worden dat betrokkene slechts bij het verhoor in dringend beroep, nadat er werd op aangedrongen de waarheid te vertellen, voor de eerste keer sprak over het verblijf in Duitsland en de asielaanvraag aldaar. Hoewel hij op het Commissariaat-generaal duidelijke redenen aanhaalde waarom zijn familie Bosnië zou hebben verlaten, en het verhaal probeerde te kaderen in de tijd, bleef betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontzettend vaag. Hij vermeldde er enkel de eerdere asielaanvraag met zijn ouders in België, gaf geen enkele datum van vertrek uit Bosnië en zei zich niet te herinneren waarom hij met zijn familie Bosnië zou verlaten hebben. Over het verblijf en de asielaanvraag in Duitsland werd met geen woord gerept. Ook in zijn vragenlijst werd er geen melding van gemaakt. Volgens zijn verklaringen aldaar zou betrokkene tot 1994 in Bijeljina (Bosnië) gewoond hebben en in 1994 met een truck vanuit Joegoslavië in België aangekomen zijn. Bij zijn verhoor in dringend beroep op het Commissariaat-generaal sprak betrokkene wel over het verblijf en de asielaanvraag in Duitsland en zou hij in 1992 samen met zijn familie uit Bijeljina verjaagd zijn samen met alle niet-Servische inwoners, en daarop naar Duitsland gevlucht zijn. Uit de informatie van de Duitse autoriteiten blijkt echter dat betrokkene's ouders met

vier van hun kinderen, waaronder betrokkene, reeds aankwamen in Duitsland op 30 augustus 1991 en daar asiel vroegen op 3 september 1991. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de verdrijving van de burgers uit Bijeljina door de Serviërs begon op 1 april 1992. Gezien betrokkene zich op dat ogenblik in Duitsland bevond, kan aldus geen geloof gehecht worden aan zijn verklaring dat ook hij en zijn familie het slachtoffer van deze gedwongen verdrijving waren.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat betrokkene beweert dat hij zijn partner anderhalf tot twee jaar geleden in België leerde kennen en dat zij tot 1997 in Bijeljina zou verbleven hebben en van daar rechtstreeks naar België zou gereisd zijn. Uit de informatie van de Duitse autoriteiten blijkt echter dat A. Y. reeds op 21 september 1993 aankwam in Duitsland en daar asiel vroeg op 23 september 1993. Haar asielaanvraag werd geweigerd op 19 maart 1997 en hierop kreeg ze een voorlopige verblijfsvergunning geldig tot 8 oktober 1998.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald die toelaten geloof te hechten aan zijn verklaringen en dat hij probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

De Commissaris-generaal wenst de aandacht van de Minister te vestigen op het feit dat betrokkene lijdt aan epilepsie. Het komt aan de bevoegde Minister toe te oordelen over de opportuniteit om hiermee rekening te houden bij het al dan niet overgaan tot terugleiding."

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij

opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ernstig tekortkomt aan de op Hem rustende onderzoeks- en motiveringsplicht en vaak ten onrechte de bewijslast omkeert, dat de door verzoeker voorgebrachte stukken de onrust vermelden en vragen oproepen ten aanzien van de werkelijke kennis vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vroegere en huidige socio-politieke situatie in het betroffen gebied, dat indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uit pure routine een bevestigende beslissing had uitgevaardigd maar zich

daarentegen de moeite zou hebben getroost om de verklaringen van verzoeker grondig door te nemen en te toetsen aan de eerder afgelegde verklaringen en de algemeen raadpleegbare informatiebronnen, had het wel degelijk kunnen vaststellen dat de meeste, zoniet alle twijfels die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Dienst Vreemdelingenzaken hadden naar aanleiding van de asielaanvraag hierdoor werden weggenomen, dat omtrent de kennelijke gegrondheid van de asielaanvraag verzoeker volgende inhoudelijke kritiek uit op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen :

"De argumenten van de Commissaris-Generaal zijn uitsluitend gebaseerd op het feit dat door verzoeker een vaag en initieel misschien weinig sluitend verhaal werd naar voren gebracht. Dit is echter louter te wijten aan de jonge leeftijd, de traumatische ervaringen en het weinig onderlegd niveau waar verzoeker willens nillens mee te kampen heeft.

De initiële pesterijen en intimidaties, gevolgd door de manifeste oorlogspraktijken in Bijeljina hebben verzoeker namelijk dermate getraumatiseerd en getekend, waardoor deze laatste momenteel met zwaar psychologische problemen en epilepsie-aanvallen dient te leven. Dat dit alles door een tiener kan worden verwerkt, is op zich al een mirakel te noemen. Van hem kan uiteraard niet worden verwacht alle exacte gegevens te verstrekken (indien deze hem niet eens worden gevraagd) in een sowieso extreem verwarde situatie waarin hij, het weze herhaald, willens nillens is in betrokken geraakt. Het verzwijgen door zijn ouders van een vorige asielaanvraag in Duitsland kan in die context aan verzoeker uiteraard geen blijvend nadeel toebrengen.

De Commissaris-Generaal heeft de motivering van zijn beslissing echter (zonder verdergaand onderzoek) op deze argumenten gefundeerd. In die zin schendt hij de op hem rustende verplichting om zijn beslissingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren. Het is immers onmogelijk voor Uw Raad, net als voor verzoeker, om na te gaan of deze argumenten de beslissing al dan niet afdoende motiveren. Het baseren van een beslissing op 'vage of bedrieglijke informatie', zonder eigenlijk tegenbewijs hierover te leveren is arbitrair, in strijd met de wettelijke motiveringsplicht en in strijd met de beginselen van

behoorlijk bestuur. Bovendien kan een en ander zonder meer steunen op een verkeerde interpretatie van de verklaring van verzoeker door de vertegenwoordiger van de Commissaris-Generaal.

Andere argumenten waaruit de Commissaris-Generaal ten onrechte meent te kunnen afleiden dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, hebben louter en alleen betrekking op een vergissing met betrekking tot een datum. Verzoeker kan zich inderdaad vergist hebben toen hij stelde dat in een zekere periode bepaalde landen werden verlaten, respectievelijk werden binnengekomen. Opnieuw speelt het zwakke intellectuele niveau en de absoluut jonge leeftijd van verzoeker hem parten.

De gegevens die verzoeker heeft aangebracht ondersteunen echter volkomen zijn aanvraag om te worden erkend als politiek vluchteling en zijn van dien aard om de beslissing van de Commissaris-Generaal van 20 april 1999 te ontkrachten.

Zijn asielaanvraag was bijgevolg wel degelijk kennelijk gegrond.";

3.1.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat er een groot aantal tegenstrijdigheden aan de oppervlakte komen indien men de verklaringen van verzoeker naast elkaar legt; dat er vooreerst het feit is dat verzoeker tijdens het eerste interview laat uitschijnen dat hij, vooraleer hij in België aankwam, nergens anders heeft verbleven dan in zijn land van herkomst, dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens blijkt dat hij een tijdje in Duitsland heeft verbleven alvorens naar België te komen en dat hij reeds in 1992 het land van herkomst ontvlucht is; dat gelet op de leeftijd van verzoeker op het tijdstip van de vlucht uit Bosnië, er dient van uit te worden gegaan dat hij een voldoende groot onderscheidingsvermogen had om te beseffen dat hij zich niet langer in Bosnië bevond; dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat een verblijf van anderhalf tot twee jaar in een vreemd land niet onopgemerkt voorbijgaat, zelfs niet voor een kind van ongeveer tien jaar oud; dat het feit dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen met geen woord over zijn verblijf in Duitsland rept des te opvallender is, aangezien deze lijst met medewerking van de raadsman van verzoeker werd ingevuld; dat uit de gegevens verstrekt door het Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn familie van 30 augustus 1991 tot 28 november 1994 in Duitsland verbleven; dat de eventuele verzwijging door zijn ouders van een asielaanvraag in Duitsland niet ter zake doet, aangezien hij minstens had moeten weten dat hij in het buitenland had verbleven gedurende een langere tijd; dat ook het "zwakke intellectuele niveau" dient in twijfel te worden getrokken aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers schoolresultaten net andersom doen besluiten; dat de stavingsstukken die verzoeker naar voor brengt niet acuteel blijken te zijn; dat immers de weergave van de toestand in 1994, 1996 en de arrestatie van een vermeend oorlogsmisdadiger niet als basis voor de beoordeling van een asielaanvraag in 1999 kunnen worden aangewend; dat de genoemde arrestatie eerder een indicatie lijkt te zijn van het tegenovergestelde van een toestand waarin het leven van verzoeker gevaar loopt; dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in alle redelijkheid kon beslissen dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk is; dat het enig middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.